

ρ τ α ς. Ὁ ἀναγνώστης τὸν ὁποῖον ἐτρά-
μαξαν αἱ χριστιανικαὶ ἀπειλαὶ τῶν εὐ-
σεβῶν καλογήρων περὶ μελλόντων βα-
σανιστηρίων καὶ κολάσεων, θὰ ἐγκαρ-
διωθῇ βλέπων ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ἡμε-
ρολογίου δι' ἀκαταμαχήτων παραδειγ-
μάτων ἀποδεικνύμενον, ὅτι ὁ διάβολος
δὲν εἶναι τόσῳ μαῦρος, ὅσῳ μᾶς τὸν λέ-
γουσι· ὅτι θὰ τὸν εὕρωμεν συμβιβαστι-
κὸν καὶ ἡπιον, καὶ κᾶτι μὲν διὰ τῆς καλ-
πονοθεύσεως, κᾶτι δὲ διὰ τῆς ἐλληνικῆς
ηλώσεως ἀρχαίας σχέσεις καὶ φιλίας
ἀνανεοῦντες, θὰ διέλθωμεν τὴν κόλασιν
ἀ κ α ὕ σ τ ο ι ς π ο σ ι.

X. I. M.

0

ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΣΚΗΝΗ Η'.

(ΣΟΥΦΛΕ μὲ φόρεμα γραμματέως καὶ οἱ
ἄνω καὶ ἔπειτα ΓΙΑΝΝΗΣ).ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀ! ἰδοὺ ὁ νέος μας γραμ-
ματικός.ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Πῶς! εἶναι ἐκεῖνο τὸ πρω-
τότυπον; τί εἶδος μορφῆς;)ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον μεθ' ὑπερη-
φανείας). Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος;ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶναι ἓνας μάγειρος τὸν
ὁποῖον ἔλαβα πρὸ ὀλίγου.ΣΟΥΦΛΕ. Ἀ! ἓνας μάγειρος... καὶ
ὀνομάζεται;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δουβάλ.

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Δουβάλ
εἶναι ἓνα ὄνομα ἄγνωστον καὶ δὲν πρέ-
πει νὰ ἐμπιστευθῇς μίαν θέσιν καθὼς
αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον χωρὶς φήμην).ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Λέγει ὅτι ἔχει κάποιαν δε-
ξιότητα).ΣΟΥΦΛΕ. (Τὸ πιστεύω πολὺ καλὰ·
ἔτσι λέγουν ὅλοι... ἀλλὰ πρέπει νὰ
τὸν ἰδῶ εἰς τὴν παδέλαν ἂν ἦναι ἔτσι.
Ἐσυχάσατε, θὰ τὸν ἐρωτήσω ἐγὼ, καὶ
θὰ σᾶς εἶπω τί πρᾶγμα εἶναι. (Πρὸς τὸν
Ἀλφόνσον). Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς μοῦ
φαίνεται, ποῦ ὁ κύριος ἐργάζεται;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ὁχι, κύριε.

ΣΟΥΦΛΕ. Καὶ δύναμαι νὰ μάθω ποῦ
ὁ κύριος ἔμαθε;ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Μάλιστα, κύριε· εἰς δύο
σπήτια ὑπουργῶν.ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Τότε τὸ
πρᾶγμα ἀλλάζει... ἀλλὰ τώρα θὰ ἰδῶ
καλήτερα...) Εἰς τοιαύτην περίστασιν
δὲν πρέπει ν' ἀποποιηθῇτε μικρὰν ἐξ-
έτασιν, καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ σᾶς
κάμω μίαν ἐρώτησιν.ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ἀλλὰ πῶς... Κύριε...
(Τώρα τὴν ἔπαθα!)ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Διάβολε ὁ γραμματικός
μας εἶναι ἄξιος ἄνθρωπος).ΣΟΥΦΛΕ. Δὲν θὰ σᾶς ἐρωτήσω, κύριε,
γὰ ταῖς πολπέταις, γὰ τὴν μανέστραν,
γὰ τὴν μακαρονάδα καὶ γὰ ἄλλα φα-
γητὰ τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ α, β, γ, τῆς
τέχνης, οὔτε πάλιν θὰ σ' ἐρωτήσω διὰ
τὰ παστίτσια μακαρόνια, διὰ τὸ φρι-
κασὲ τὰ ὁποῖα διὰ τῆς τριβῆς μπορεῖ
νὰ τὰ μάθῃ κανεῖς.ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Τῇ ἀληθείᾳ, αὐτὸς γνω-
ρίζει καλὰ τὴν γαστρονομικὴν ἐπι-
στήμην).ΣΟΥΦΛΕ. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐρωτήσω, κα-
θὼς ἀξίζει εἰς σᾶς, πῶς μαγειρεῦνουν
τοὺς ἀμπελουργοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας.ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τοὺς ἀμπελουργοὺς εἰς τὰς
ἐπαρχίας;ΣΟΥΦΛΕ. Ναί, ποῖον εἶναι τὸ σύστημά
σου ἐπάνω εἰς τοῦτο!ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Στὴν πίστιν μου, κύριε...
(Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ).ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Βλέπετε
πῶς ἐσυγχίσθη; καὶ ἐνόμιζε πῶς θὰ μὲ
γελάσῃ, ἀλλὰ ἀπατήθηκε.) Ἦθελα νὰ
μάθω, κύριε, ἂν ὁ ἀμπελουργὸς μαγει-
ρεῖται μὲ χοίρινόν ξύγγι ἢ μὴ ἴτανα.ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Μὲ ἴταν... μὲ χοίρινόν...
ἀλλὰ πιστεύω... (συγχισμένος).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ὡς ἄνω). (Εἶναι ἓνας γαῖδα-
ρος... καὶ δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ α).
Προσέξατε ἐδῶ· ἡμεῖς πέρνομεν... δη-
λαδὴ σεῖς πέρνετε ἴτανα... σχεδὸν ὀλί-
γα τὰ χονδρότερα ποῦ μπορεῖτε νὰ
εὔρετε. Ὁ ἀμπελουργὸς περιτυλιγμέ-
νος εἰς δύο φέτας χοιρομηρίου, μὲ ὀλί-
γον ξύγγι καὶ ὀλίγον σαρδελόζουμον...
καὶ πολλοὶ μάλισα βάζουν καὶ σαρδέλ-
λαις... ἀλλ' ἔσφαλα, καὶ ἔσφαλα με-
γάλως καθόσον ἀφορᾷ τὴν μαγειρικὴν,
ἀλλὰ εἰμπορεῖς νὰ παραγεμίσης τὰ ἴτα-
νά σου ἀπὸ συκωτάκια παχυνὰ καὶ ἀπὸ
βοϊδόμυαλον διὰ νὰ διατηρηθῶσι ζου-
μερὰ διὰ νὰ μὴ ξεραθοῦν, νὰ θέσης ὀλί-
γη φῶτιὰ ἀποκάτω καὶ ἀποπάνω, νὰ
μεταχειρισθῇς τὴν μπουγώνα ὡς πρὸς
τὸ κολόρο καὶ νὰ τὸ φέρης ζεστὸ ζεστό.
Ἴδου, κύριε, πῶς μαγειρεύονται εἰς τὰς
ἐπαρχίας οἱ ἀμπελουργοί.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Ἐδῶ χρειάζεται θάρρος).
Κύριε, ὅλη αὐτὴ ἡ θεωρία δὲν ἀξίζει τί-
ποτε· διὰ τῆς πράξεως κρίνουν τοὺς ἀν-
θρώπους... πρὸ πάντων ὅταν μεταχει-
ρίζονται τὴν χημικὴν μὲ φρόνησιν καὶ
τάξιν.

ΣΟΥΦΛΕ. Συγχωρήσατε, φίλε· ἐγὼ σᾶς
περιμένω εἰς τὴν φωτιάν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Θὰ ἰδωθῶμεν ἀφοῦ πρῶ-
τον... (καὶ εἰς τὸν ἄδην κατηραμένε).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Περνῶν εἰς τὴν μέσσην). Καλὰ,
καλὰ, θὰ μάθωμεν ταχέως ἐκεῖνο τὸ
ὁποῖον εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμῃ, ἀλλ' ἄς
τὸ ἀφήσωμεν πρὸς τὸ παρὸν, διότι εἶναι
ἀνάγκη νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν κοκολάταν διὰ
τὴν Κυρίαν... καὶ σεῖς... Ἴδου μία
ἀναφορὰ τὴν ὁποῖαν ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης
μοῦ ἔστειλε καὶ τὴν ὁποῖαν περιμένει.
(Πρὸς τὸν Σουφλέ).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀνήσυχος). Ἀχ! μία ἀναφο-
ρά! (πηγαίνω εἰς τὸ μαγειρεῖον).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάλιστα δὲν θὰ ἦναι κα-
κὸν νὰ τὴν τελειώσετε πρὸ τοῦ προγεύ-
ματος· τοῦτο θὰ δώσῃ εἰς τὴν αὐτοῦ
ἐξοχότητα αἰτίαν νὰ λάβῃ καλὴν ιδέαν
τῶν προτερημάτων σας. (Βλέπων τὸν Γιάν-
νην φέροντα τὴν κοκολατιέραν, τὸ ἀγγεῖον κλπ.
καὶ ἀναχωροῦντα). ὦ! ἰδου ἡ κοκολατιέρα

καὶ ὅλα τὰ χρειάζόμενα, κύριοι, ἀφίνω
ἕκαστον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

(Ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

[Σουφλέ καθήμενος πλησίον τῆς τραπέζης ἀρι-
στερόθεν, καὶ Ἀλφόνσος πλησίον τοῦ φουγάρου].

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀχ! πρέπει νὰ κάμω ἀνα-
φορὰν!) (Συλλεβίζων). Ναί, βλέπω καλὰ,
ἀνα... ἀναφορὰ. Διὰ τὴν ἀνάγνωσιν εἰμ-
πορῶ νὰ περάσω κουτσὰ στραβὰ, ἀλλὰ
τὸ γράψιμον θὰ μὲ φάῃ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν
κοκολατιέραν καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὴν κοκολάταν
ἀνήσυχος). Ἐγὼ δὲν γνωρίζω πῶς διάβο-
λο θὰ κάμω! Ἐπὶ χίλιαις φοραῖς τὴν
κοκολάταν, χωρὶς νὰ ἐξετάσω τὸν τρό-
πον πῶς γίνεται... νομίζω ὅτι κόπτε-
ται... ἄς δοκιμάσωμεν... (Κόπτει μὲ μα-
χαίριον).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀμαρτία εἶναι νὰ χρειάζε-
ται γράψιμον εἰς τὴν τέχνην τοῦ γραμ-
ματικοῦ!... χωρὶς αὐτό... (Βλέπων τὸν
Ἀλφόνσον). Ἐ! Ἐ!... τί κάμνεις; κόπτεις
τὴν κοκολάταν... (Πρὸς τὸν Ἀλφόνσον).
Ὅχι ἔτσι, ὄχι ἔτσι, αὐτὸς εἶναι ἀρ-
χαῖος τρόπος· κατὰ τὸν ἰταλικόν, εἰς
κομμάτια.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Σᾶς εὐχαριστῶ. (Κόπτει εἰς
λεπτὰ κομμάτια).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἐγὼ γνωρίζω νὰ γράφω τὸ
ὄνομά μου· ἄς βλέπω λοιπὸν τὰ γράμ-
ματα πῶς εἶναι ἐκεῖ γραμμένα νὰ τὰ
γράφω καὶ ἐδῶ καὶ ἔτσι μπορῶ.) (Βλέπει
τὸν Ἀλφόνσον). Εἰς τρία ἢ τέσσαρα κομ-
μάτια· φθάνει... καλὰ... Ἐτσι...
(Δαμβάνει ἓνα κονδύλι). Τί διαβολόπενες!...
εἶναι φίνες σὰν τὰ πόδια τῆς μυίγας,
καὶ ἐγὼ γράφω χονδρὰ πάντοτε...
(Βλέπει τὸν Ἀλφόνσον). Κύταξε πόσον εἴ-
ναι ἀμαθής· ἀλλ' ὄχι ἔτσι... Ὅχι ἔτσι...
(Ἐγείρεται καὶ ὑπάγει εἰς τὸν Ἀλφόνσον). Πρέ-
πει ν' ἀνακατωθοῦν... Ἰδέτε πῶς γί-
νεται. Ἐτσι ἐκαταλάβετε; Ἐπειτα τὸ
χύνετε εἰς τὸ ποτήρι. Ἐτσι λέγεται κο-
κολάτα κατὰ τὸν ἰταλικόν τρόπον.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Καταλαμβάνω καλὰ...

ἄλλ' αὐτὸ χρειάζεται ἐπιδεξιότητα!...

ΣΟΥΦΛΕ. (Βλέπω πῶς θὰ ἀναγκασθῶ νὰ κάμω ἐγὼ τὴν κοκολάταν δι' αὐτόν). Κάμετε ἓνα πρᾶγμα... καθήσατε σεῖς εἰς ἐκεῖνο τὸ τραπέζι καὶ τελειώσατε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐγὼ ἤρχισα...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν). Ἄλλ' ἐδῶ δὲν εἶναι ἀκόμη τίποτε γραμμένον.

ΣΟΥΦΛΕ. Δὲν εἶναι τίποτε;... Ἔ!... καλὰ, ἀρχίσατε... θὰ μείνης εὐχαριστημένος, ὡς νὰ ἦσουν ἐδῶ ὁ ἴδιος... διότι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ διορθώσω τὰς ἀνοησίας σου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Δεικνύων ἓνα χαρτί). Εἶναι τοῦτο ἡ ἀναφορά!

ΣΟΥΦΛΕ. Ναί, ἡ ἀναφορά!... (Τί κεφάλι χονδρό!! Εὐτυχῆς διότι ἐγὼ κάμνω τὴν ἐργασίαν του... Ἀλλως...) (Εργαζόμενος εἰς τὴν θερμάστραν). Τοῦτο θὰ τῷ κάμῃ τιμὴν. Ἰδέτε τὶ πρόσωπα! ἄλλ' ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ καὶ οἱ ἄνω ἐργαζόμενοι.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Ἐπὶ τῆς θύρας βλέπων τὸ ὥρολογιον). (Αὕτῃ εἶναι ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.) Ἀλλὰ τί βλέπω! αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ υἱός μου; ναι, ναι, εἶναι αὐτός, ἅς ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὸν πρέσβυν. (Ἀναχωρεῖ).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐγὼ ἐτελείωσα καὶ σὺ;
ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Δύο λέξεις καὶ ἐτελείωσα αὐτὴ ἡ ἐργασία εἶναι ἀηδής!... δὲν εἶναι τίποτε... τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἄλλ' ἐγὼ εἰς αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἴδρωσα, καὶ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. (Χύνει τὴν κοκολάταν). Ἰδοὺ τὴν κοκολάταν σας.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Ἐγείρεται). Ἰδοὺ ἡ ἀναφορά σας. (Πηγαίνει νὰ λάβῃ τὸν δίσκον μὲ τὸ ποτήρι.)

ΣΟΥΦΛΕ. Περίμενε, περίμενε... δὲν τὸ φέρουν ἔτσι... τὸν δίσκον, τὰ παξιμάδια, τὸ ποτήρι, στὸ ἓνα χέρι βλέπετε, ἔτσι, καταλαμβάνετε; πρέπει νὰ τὰ φέρῃς μὲ χάριν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τὸ γνωρίζω... Ἐγὼ ἤξεύρω πῶς γίνεται;...

ΣΟΥΦΛΕ. Καὶ ὅμως, φίλε μου, ἡ τέχνη τοῦ νὰ φέρῃς καὶ νὰ δέχεσαι εἶναι δυσκολωτέρα, ἀφ' ὅ,τι νομίζεις. Χρειάζεται καιρὸς νὰ τὴν μάθῃ τις, καὶ μία μόνη ἡμέρα ἀρκεῖ νὰ τὴν λησμονήσῃ. (Θέτει ὅλα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλφόνσου.)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Μετὰ χαρᾶς.) Θὰ δυνηθῶ λοιπὸν νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν Ἑλίξαν πόσον θὰ γελάσῃ βλέπουσά με τοιουτοτρόπως.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν ὡς ἄνω.) Ἐ, ἔ, ἔγεινε ἡ κοκολάτα;... ἡ κυρία ἀνησυχεῖ... φέρετέ την.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ἀμέσως, ἀμέσως.

ΣΟΥΦΛΕ. (Βλέπων ὀπισθεν τὸν Ἀλφόνσον.) Ἰδὲ... Ἰδὲ, τρέχει ὡς ἀπηλπισμένος· τώρα θὰ ἀναποδογυρίσῃ ὅλα, πρόσεχέ τον τὸν ἀνόητον... πάει νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ σεῖς ἐτελειώσατε;

ΣΟΥΦΛΕ. (Δίδων αὐτῷ τὴν ἀναφοράν.) Ἐνόμιζα... ἦτο τιποτένιον... ἓνα μικρὸ παιγνίδι...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κάλλιστα· θὰ τὸ δείξω εἰς τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα... ὦ! ἰδοὺ αὐτός, ὅστις ἔρχεται ἐκεῖ μὲ τὸν ὑποκόμητα τοῦ Σοβικούρτ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ σᾶς παρουσιάσω.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐτοιμότατος... ὄχι, ὄχι... ἐπεθύμουν νὰ μὴν ἦτο ὁ κύριος ὑποκόμης... διότι ἐκεῖνος εἶναι ὀλίγον ζωηρός... καταλαμβάνετε;... Ἐχωρίσαμεν ὀλίγον δυσηρεστημένοι· θὰ περιμένω ὥστε ν' ἀναχωρήσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλὰ, ὅπως θέλετε... Ἀποσυρθῆτε εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, καὶ θὰ σᾶς παρουσιάσω ὅποτε ἀναχωρήσῃ.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Ὁ κόμης ΣΕΝΦΑΡ, ὁ ὑποκόμης ἀπὸ τὸ ἄριστερόν καὶ ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ὀπισθεν.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ναί, φίλτατέ μου, εἶναι ἐκεῖνος, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος· τὸν ἀνεγνώρισα πολὺ καλὰ.

ΣΕΝΦΑΡ. Ἐ! ὅποια ἄρα νὰ ἦναι ἡ αἰτία τοῦ τεχνάσματος;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἐγὼ γνωρίζω καλῶς τὴν αἰτίαν... αὐτὸς ἔμεινε ἐν ἔτος εἰς τὸ Στρασβούργον, ὅπου εἶχε μίαν καλὴν θέσιν.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐκεῖ θὰ τὸν εἶδεν ἡ θυγάτηρ μου, ἥτις ἔμεινε πλησίον τῆς θείας τῆς ἑνα μῆνα...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Καὶ αὐτὰ τὰ δαιμόνια εἶναι ἐρωτευμένα χωρὶς τὴν ἄδειάν μας, τὸ πρᾶγμα εἶναι καθαρὸν.

ΣΕΝΦΑΡ. Πραγματικῶς αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ποῦ χαλᾷ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν καταλαμβάνω... Ἀντώνιε!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Προχωρῶν.) Ἐξοχώτατε...

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶδετε τὸν νέον γραμματέα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐξοχώτατε, ναί, καὶ ἰδοὺ μάλιστα ἡ ἀναφορὰ περὶ τῆς ὁποίας ἐπεφορτίσθην.

ΣΕΝΦΑΡ. (Πρὸς τὸν ὑποκόμητα.) Γνωρίζετε τοῦτον τὸν χαρακτήρα;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. ὦ!... ἄλλο... εἶναι ὁ ἐδικός του!

ΣΕΝΦΑΡ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον.) Καὶ τίς σὰς ὑπεχρέωσε νὰ τὸν δεχθῆτε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἴσως ἔκαμα κακά... ἐξοχώτατε, δὲν ἔχω ἄδικον! ἡ κυρία Ἐλίζα μοῦ τὸν ἐσύστησε θερμῶς.

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀ! ἡ θυγάτηρ μου, ἡ θυγάτηρ μου!... Ἐκάματε καλὰ, Ἀντώνιε. (Πρὸς τὸν ὑποκόμητα.) Τί λέγεις, φίλε; ἡ θυγάτηρ μου.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἐκατάλαβα κάλλιστα... καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν;

ΣΕΝΦΑΡ. Διὰ νὰ τιμωρήσωμεν τὴν τόλμην των, καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῶμεν...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Πῶς; σὺ νομίζεις... Εὐχαρίστως μπά!...

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀρκεῖ ὅμως ὁ υἱὸς νὰ συναινεῖ; ἀλλὰ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ γραμμα-

τεὺς μου; Ἀντώνιε; πῶς ἐγὼ καὶ δὲν τὸν εἶδον;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ σὰς τὸ εἶπω, ἐξοχώτατε. Αὐτὸς περιμένει διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἅμα ὁ κύριος ὑποκόμης ἀναχωρήσῃ, διότι δὲν ἤθελε, μὲ εἶπε, νὰ συναντηθῇ μὲ αὐτόν.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἐ! τὸ πιστεύω. (Ἀνχωρεῖ.)

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀντώνιε, ἂς ἔλθῃ ὁ γραμματεὺς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀμέσως, ἐξοχώτατε. (Ἀνχωρεῖ πρὸς ἄριστεράν.)

ΣΕΝΦΑΡ. (Ἀναγινώσκει τὴν ἀναφορὰν καὶ κάμνει σημεῖα ἐπιδοκιμασίας.) Ἀλλὰ, ναί, πάει ἐξαίρετα! ὠραία σαφήνεια ὕφους... καλὸν νόημα... Διάβολε! ἐννοεῖται κάλλιστα, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἐθεώρησα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τοιαύτην ἐποψίν. Ἐ! ἐμπρός· εὐχαριστοῦμαι νὰ ἦναι ὁ γαμβρός μου ἄξιος ἄνθρωπος.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΟΥΦΛΕ καὶ ὁ ἀνωτέρω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Σουφλέ.) Ἰδοὺ ἡ αὐτοῦ ἐξοχώτης. (Ἀνχωρεῖ πρὸς δεξιάν.)

ΣΟΥΦΛΕ. (ὑποκλίνεται.) Κύριε...

ΣΕΝΦΑΡ. (ὦ! καυμένος ἐγὼ! τί πρωτότυπον!... ἔχει δίκαιον νὰ ἔχῃ κεφάλι, διότι εἶναι πολὺ ἄσχημος... Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω πῶς διάβολον ἡ θυγάτηρ μου ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ).

ΣΟΥΦΛΕ. (Φαίνεται ὅτι ἡ μούρη μου δὲν τοῦ ἤρεσε).

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀνέγνωσα τὴν ἀναφοράν σας καὶ εὔρον ὅτι ἔχει καλῶς.

ΣΟΥΦΛΕ. Ὅμως, ἐξοχώτατε, μοῦ ἐκόστισε πολὺν κόπον... Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι τὴν ἔκαμα χωρὶς νὰ καταλάβω.

ΣΕΝΦΑΡ. Τόσον τὸ καλλίτερον... εἶναι ιδέαι πολὺ τολμηραὶ, καὶ δὲν εἶναι σύμφωνοι μὲ τὰς ιδικάς μου.

ΣΟΥΦΛΕ. Βέβαια, ἐξοχώτατε... καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω. (Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος θὰ ἔκαμε καμμία ἀνοησία!)

ΣΕΝΦΑΡ. Μὴ δικαιολογήσθε ἀγαπᾷ πολὺ νὰ μὴν ἦναί τις πάντοτε τῆς γνώ-

μης μου... ἀλλὰ ἄς ἴδωμεν ὀλίγον πῶς θὰ ὑποστηρίξετε τὴν γνώμην σας.

ΣΟΥΦΛΕ. Τὴν γνώμην μου;... ὦ! καθόλου, καθόλου. Ἡ ἐξοχότης σας δὲν μὲ γνωρίζει... δὲν εἶναι τοῦ χαρακτήρός μου νὰ πεισμύνω, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον διὰ γνώμας εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔχουν τέλος πάντων δύο τρεῖς, ἀλλὰ δυσκολεύονται πολὺ νὰ τὰς ἐκφράσωσιν... Ἐγὼ δὲν ἔχω καρμίαν καὶ τοῦτο μὲ ἐμπόδισε πάντοτε νὰ τὴν ἀλλάξω.

ΣΕΝΦΑΡ. Σᾶς ἐννοῶ καὶ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τὴν γενναιότητά σας· φοβείσθε νὰ ἔλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς συζήτησιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶχον ἄδικον.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἀλλὰ...

ΣΕΝΦΑΡ. (Μειδιῶν). Εἰπέτε τὴν ἀλήθειαν, σεῖς δὲν ἐπιδοκιμάζετε τὴν διαστολὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐπὶ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν;

ΣΟΥΦΛΕ. Χούμ...

ΣΕΝΦΑΡ. Νομίζετε ἴσως ὅτι τὸ εἶδος περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται εἶναι ἐντελῶς σχετικὸν μὲ τὸ πολιτικὸν δίκαιον;

ΣΟΥΦΛΕ. (Μὲ ὕψος ἐπιδοκιμασίας). Χούμ... χούμ...

ΣΕΝΦΑΡ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, εἰπέτε το καθαρὰ...

ΣΟΥΦΛΕ. (Μὲ ὕψος ἐμπερδευμένον). Ἀλλὰ... ἐπειδὴ ἀπολύτως τὸ θέλετε... εἶναι τοῦ πολιτικοῦ δικαίου. (Ἐπέρασε).

ΣΕΝΦΑΡ. Ἐτσι πάει καλά! Βλέπετε ὅτι ξεύρω ν' ἀκούω τὴν ἀλήθειαν. Δότε με τὴν χεῖρά σας! Σᾶς ἐκτιμῶ καὶ βλέπω ὅτι θὰ τελειώσωμεν σύμφωνοι.

ΣΟΥΦΛΕ. (Δίδων τὴν χεῖρα). (Δὲν θὰ ἦτο κακοκαμωμένη, διότι ἕως τώρα δὲν καταλαμβάνω... δὲν ἤκουσα καρμίαν ἐπίπληξιν).

(Στρέφει καὶ βλέπει τὸν Ἀντώνιον)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἐπὶ τῆς θύρας πρὸς ἀριστεράν τῶν ἀνωτέρω, κάμνει σημεῖα πρὸς τὸν Σουφλέ μὲ τὸ μπιλέτον εἰς τὸ χέρι).

ΣΟΥΦΛΕ. (Τί θέλει ἀπὸ ἐμὲ ὁ ἐπιστάτης μὲ τὴν παντομίμαν του;)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Τῷ δεικνύει τὴν ἐπιστολὴν, καὶ τῷ νεύει νὰ σιωπήσῃ).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐ!... Ἐνα γράμμα;... καλὰ, φέρε το ἐδῶ... δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀναγνώσω ἀπὸ μακρὰν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Τί κουτός!)

ΣΕΝΦΑΡ. Πῶς; πῶς;... Ἀντώνιε, τί ἐπιστολὴ εἶναι αὕτη; πόθεν ἔρχεται; Γρήγορα, ἀποκρίσου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Σᾶς παρακαλῶ, ἐξοχώτατε, μὴ τὰ βάνετε μὲ μένα... Ἡ Κυρία Ἐλίζα μοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα τοῦτο διὰ νὰ τὸ δώσω κρυφὰ εἰς τὸν κύριον γραμματέα. (Μὲ πρόβον).

ΣΕΝΦΑΡ. Ἐπιστολὴ τῆς θυγατρὸς μου! Πῶς, κύριε! τολμᾶτε σεῖς; (Δαυδάνει τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀντωνίου.)

ΣΟΥΦΛΕ. Δὲν εἶναι γιὰ μὲ, ἐξοχώτατε, ἔχει λάθος. (Κατηραμένε γραμματοκομιστά).

ΣΕΝΦΑΡ. (Θεωρῶν τὴν ἐπιστολὴν). Μάλιστα, Κύριε, εἶναι διὰ σᾶς, εἴν' ἡ θυγάτηρ μου ἡ ὁποία σᾶς ἐσύστησεν εἰς τὸν ἐπιστάτην!

ΣΟΥΦΛΕ. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, τὸ ὁμολογῶ... ἀλλὰ γιὰ τὰ ἄλλα...

ΣΕΝΦΑΡ. Μὴ σκέπτεσαι νὰ μ' ἀπατήσης... Ἡξεύρω τὸ πᾶν, σεῖς δὲν εἴσθε γραμματεὺς, εἰμὴ εἰς περίπτωσιν... δὲν εἴν' οὗτος ὁ στοχασμός σας... (Ρίπτει ματὰς εἰς τὴν ἐπιστολὴν).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐ! πολὺ καλὰ, μάλιστα, ἐξοχώτατε, εἴν' ἀληθές.

ΣΕΝΦΑΡ. Δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. Σεῖς ἠγαπήθητε ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου.

ΣΟΥΦΛΕ. ὦ! τοῦτο δὲ εἶναι ἀδύνατον... καὶ δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω!...

ΣΕΝΦΑΡ. Μάλιστα, κύριε, αὕτη σᾶς ἀγαπᾷ, τὸ ὁμολογεῖ... Λάβετε, ἀναγνώσατε σεῖς ὁ ἴδιος δυνατὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

ΣΟΥΦΛΕ. (Φοβισμένος). (Δὲν τολμῶ νὰ τὴν διαβάσω). Ἐξοχώτατε... ἐγώ!...

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀ! λοιπὸν ἐρυθριάτε... συγχίζεσθε;

ΣΟΥΦΛΕ. (Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ καὶ τὴν Κυρίαν Ἐλίζαν).

ΣΕΝΦΑΡ. (Μεθ' ἡσυχίας). Θέλω νὰ ἰδῶ, Κύριε, ἐὰν ἀκόμη ἦσθε ἄξιος τῆς τιμῆς μου. Εἰπέτε μου, εἰσθε ἱκανὸς νὰ θυσιάσετε τὸν ἔρωτά σας, καὶ νὰ παραιτηθῇτε τῆς θυγατρὸς μου;

ΣΟΥΦΛΕ. (Με θυμὸν). Καλὲ Θεέ μου! ἐγὼ παραιτοῦμαι ὅλων τῶν θυγατέρων τοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ διατηρήσω τὴν εὐνοίαν σας, ἡ ὁποία μοι εἶναι ἑκατὸν φοραῖς προσφιλεστέρα. (Γονυπετεῖ).

ΣΕΝΦΑΡ. (Μετ' εὐγενείας). Ἐγερθῇτε... ἡ θυγάτηρ μου εἶναι ἰδική σας.

ΣΟΥΦΛΕ. (Ὁχ! ἄλλο, αὐτὸς ὠρκίσθη νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου). (Ἐγείρεται). Ἀλλὰ πῶς, Κύριε, ἠθέλατε καταδεχθῇ...

ΣΕΝΦΑΡ. Μοῦ ἦλθεν ἓνας στοχασμός. Σεῖς εἰσθε τώρα γραμματεὺς μου, πρέπει νὰ γράψετε μίαν ἐπιστολήν...

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἀλλοίμονον!)

ΣΕΝΦΑΡ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι υἱοῦ σεβαστοῦ καὶ εὐπειθοῦς, ὅστις ζητεῖ νὰ νικήσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς του... Σεῖς πρέπει νὰ μὲ ἐννοήσατε;...

ΣΟΥΦΛΕ. Ὁχι! ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ.

ΣΕΝΦΑΡ. ὦ! Μάλιστα, μάλιστα... θέλω νὰ μὲ ἐννοήσετε καὶ νὰ τὴν γράψετε. (Με ὕψος ὀργίλου).

ΣΟΥΦΛΕ. Τότε· ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ... ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν στιγμήν ὅπου εὕρισκόμεθα, δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι... δὲν ἤξεύρω καλὰ, καλὰ, ἂν θὰ δυνηθῶ...

ΣΕΝΦΑΡ. Ἡσυχάσετε· θὰ σᾶς τὴν ὑπαγορεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν γράψετε καὶ θὰ τὴν γράψετε. (Βαδίζων) Ἀντώνιε, ἀκολουθεῖ με... ὦ! ἐὰν θὰ τὴν γράψετε... (Ἀναχωρεῖ, ὁ Ἀντώνιος τὸν ἀκολουθεῖ).

ΣΟΥΦΛΕ. Θὰ τὴν γράψω, θὰ τὴν γράψω!... Δὲν θὰ γράψω τίποτε· τίποτε· τί ὥραϊα ποῦ τὸ λέγει! (Γονατίζει). Δαίμονες τοῦ μαγειρείου! Θεοὶ τῆς γαστρονομικῆς, οἵτινες μὲ τόσῃν καλοσύνῃν μὲ ἐβοηθήσατε εἰς ὅλας μου τὰς τούρτας καὶ τὰ παστιτσια... ἀφιερώνομαι εἰς σᾶς ὦ! κάμετέ με νὰ γράψω τὴν διαβο-

λοεπιστολήν ἐκείνην, ἢ ἄλλως πηγαίνω καὶ πνίγομαι.

(Ἐγείρεται ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΕΛΙΖΑ καὶ ὁ ἀνωτέρω.

ΕΛΙΖΑ. (Ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της ὁμιλοῦσα πρὸς τὴν θύραν). Ἄς ἐκτελεσθῇ πάραυτα ἡ διαταγή μου. Εἰπέτε ὅτι ἡ κυρία Ἐλίζα τὸ διατάττει. (Στρέφει καὶ βλέπουσα τὸν Σουφλέ ἀφίνει κραυγὴν) (ὦ Θεέ μου, τί ἄσχημος ἄνθρωπος).

ΣΟΥΦΛΕ. (Ὁπισθοχωρῶν). (Ἰδού τὸ πλάσματάκι τὸ ὁποῖον μ' ἀγαπᾷ χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίζω. (Βραχεῖα παύσεις).

ΕΛΙΖΑ. (Συνερχομένη τῷ λέγει μὲ ὕψος ἀμφίβολον). Ὁ κύριος ἐνασχολεῖται ἐδῶ;...

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐ! Μάλιστα... Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην μεθ' ἧς...

ΕΛΙΖΑ. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἐὰν ὁ νέος γραμματεὺς εὕρσκεται...

ΣΟΥΦΛΕ. Εὐχαριστημένος; Παρὰ πολὺ, Κυρία, καί...

ΕΛΙΖΑ. Λοιπὸν αὐτός...

ΣΟΥΦΛΕ. Εἶναι ἐδῶ, δειλὸς καὶ πάλλων... πλήρης ἔρωτος δι' ὑμᾶς... ἀλλὰ δὲν τολμᾷ... διότι ἀμφιβάλλει...

ΕΛΙΖΑ. Τί! σεῖς λοιπὸν γνωρίζετε... (Με θαυμασμόν).

ΣΟΥΦΛΕ. Ὅλα, κυρία... καὶ εἶμαι τόσον ἐμπερδευμένος...

ΕΛΙΖΑ. (Θὰ ἦναι ὁ φίλος τοῦ Ἀλφόνσου, τὸν ὁποῖον μοι εἶπον νὰ εἰσάξω ὡς ὑπογραμματέα). Κύριε, δύναμαι ἐλευθέρως νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σᾶς; εἰσθε φίλος εἰλικρινής;

ΣΟΥΦΛΕ. Λογαριάστε με μάλιστα δι' ἓνα αἰχμάλωτον πωλημένον καὶ ἔτοιμον νὰ θυσιάσῃ τὸ αἷμά του, τὴν ζωὴν του διὰ τὸν ἔρωτά σας.

ΕΛΙΖΑ. (Με ὕψος ἐμπιστοσύνης). Ἀκούσατε! Ἡ οἰκονόμος μου μοι εἶπεν... ἓνα... Δὲν εἰξεύρω τί διὰ τὴν κοκολάταν... δι' ἓνα ὥραϊον νέον, ὁ ὁποῖος ἠθέλεν... Εἰπέτε μου θὰ ἦναι τάχα...

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐνα μικρὸν σόφισμά μου, θὰ σᾶς κάμω νὰ ἰδῇτε...

ΕΛΙΖΑ. Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως... ἀλλὰ χρειάζεται μεγαλειτέρα φρόνησις διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶμεν...

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐ δά! καταλαμβάνω... ἡ ἀρχή... ὁ στοχασμός... (Ἄλλ' ἰδὲ τύχη! ἡ θυγάτηρ ἐνὸς μεγάλου κυρίου ν' ἀποθνήσκη ἀπὸ ἔρωτα πρὸς ἓνα μάγειρον).

ΕΛΙΖΑ. Ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον φοβοῦμαι μήπως ὁ πατήρ μου ἀνακαλύψῃ τοῦτον τὸν ἔρωτα...

ΣΟΥΦΛΕ. Μὴ λυπῆσθε, κυρία, αὐτὸς τὰ ἡξεύρει ὅλα...

ΕΛΙΖΑ. ὦ οὐρανέ! καὶ πῶς! (ἐκπεπληγμένη.)

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐνόησε τὸν ἐπιστάτην ὅτι εἶχε τὸ γράμμα, καὶ ὁ κύριος κόμης τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του.

ΕΛΙΖΑ. Ἀχ! ἐκεῖνος ὁ μωρὸς μᾶς κατέστρεψε.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἐκεῖνος εἶναι ἓνα μ' π' ἐτ' ὅπου δὲν ἡξεύρει νὰ κάμῃ κανένα πρᾶγμα καλόν.

ΕΛΙΖΑ. Καὶ τώρα; πῶς ν' ἀποφύγω τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός μου;

ΣΟΥΦΛΕ. Μὴ φοβῆσθε, αὐτὸς συγκατατίθεται.

ΕΛΙΖΑ. ὦ Θεέ, εἶναι τάχα τοῦτο ἀληθές;

ΣΟΥΦΛΕ. Μάλιστα, στέργει... ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον τρομερόν.

ΕΛΙΖΑ. Ἀλλοίμονον! Καὶ ποῖον;

ΣΟΥΦΛΕ. Θέλει ὥστε ὁ γραμματεὺς νὰ κάμῃ ἀκόμη τὸν γραμματέα... καὶ νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολήν... Δὲν ἡξεύρω κ' ἐγώ... δι' ἓνα υἱὸν εὐπειθῆ, σεβαστὸν, ὅστις ζητεῖ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν πατέρα του.

ΕΛΙΖΑ. Πολὺ καλὰ, ἐγὼ ἐν τούτοις δὲν βλέπω κανὲν κακόν.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἀλλὰ τὸ βλέπω ἐγὼ κάλλιστα...

ΕΛΙΖΑ. Καὶ τίνι τρόπῳ;

ΣΟΥΦΛΕ. Διὰ νὰ γράψῃ τις ἐπιστολήν...

ΕΛΙΖΑ. Ἀλλὰ γίνεται γρήγορα, γράφεται.

ΣΟΥΦΛΕ. (Ἰδοὺ ἡ ἄλλη ποῦ θέλει νὰ μὲ κάμῃ νὰ γράψω διὰ τῆς βίας.) Μὰ ἐδῶ! ἐδῶ εἶναι ἡ μπερδεψιά, κυρία, διότι...

ΕΛΙΖΑ. Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνος;

ΣΟΥΦΛΕ. Ποῖος;

ΕΛΙΖΑ. Ὁ Ἀλφόνσος.

ΣΟΥΦΛΕ. Ὁ Ἀλφόνσος!

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἡ ἐξοχότης του περιμένει ἀνυπομόνως τὸν γραμματέα εἰς τὸ γραφεῖον.

ΣΟΥΦΛΕ. (Δίδων ἐν κτύπημα εἰς τὸ μέτωπόν του) ὦ κατηραμένη στιγμή! (Ἀναχωρεῖ τρέχων πρὸς ἀριστεράν.)

ΕΛΙΖΑ. Δὲν καταλαμβάνω τίποτε... Καὶ ἐν τούτοις σείς, κύριε ἀνόητε, δὲν ἐστάθητε καλὸς νὰ κάμετε τίποτε, καὶ ἀπεκαλύψατε τὸ πᾶν. (Ἀναχωρεῖ.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀκοῦς ἐκεῖ τί λέγει! Καὶ ἀφοῦ συνετέλεσα τόσον εἰς τὸ συνοικέσιόν της. (Βλέπων τὸν Ἀλφόνσον.)

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ καὶ ὁ εἰρημένος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀ!... εἰσθε ἐδῶ, κύριε μάγειρε... Ποῦ εἰσθε ἕως τώρα; καὶ ἰδοὺ μία καλὴ περίστασις, ἥτις θὰ σᾶς κάμῃ τιμὴν. Πρὸ πάντων ἐλπίζω ὅτι ἐσκέφθητε περὶ τοῦ προγεύματος τῆς πρωτῆς ταύτης.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ναί, μάλιστα ἔδωκα διαταγὴν διὰ τοὺς ἀμπελουργούς...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐξαίρετα. Καὶ αὔριον ἴσως ἐν γεῦμα διὰ τοὺς γάμους... Ἐ! τί λέγετε καὶ σείς; τὸ σπῆτι εἶναι καλόν;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Πῶς, πῶς! Ἐν γεῦμα διὰ γάμους!...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάλιστα τοὺς γάμους τῆς κυρίας Ἐλίζας· αὕτη γίνεται σύζυγος τοῦ νέου γραμματέως, τὸν ὁποῖον εἶδετε, καὶ ὅστις δὲν εἶναι...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ὅστις δὲν εἶναι; τί;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅστις δὲν εἶναι γραμματεὺς... ἀλλ' ἐραστὴς μετεμφιεσμένος.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Μανιώδης.) Ἐραστής μετεμφιεσμένος! ἠπατήθην εἰς τοιοῦτον βαθμόν; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ! ἴδετε τοῦτον τὸν ἄλλον πῶς ἀναμιγνύεται...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Ἐκτὸς ἑαυτοῦ.) Ἀλλ' ἄς τρέμῃ ἀπὸ τὴν μανίαν μου... Ἐὰν ἐπιμένῃ νὰ τὴν συζευχθῇ θὰ τοῦ σκορπίσω τὰ μυαλά.

(Προχωρεῖ ἵνα διέλθῃ ἀπὸ τὸ μέσον, καὶ συναντᾷ τὸν πατέρα του.)

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ὁ πατήρ μου!

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ὁ υἱός μου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἐκστατικός.) Μάγειρος υἱὸς ἐνὸς ὑποκόμητος; (Ἀνεσις.)

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Πῶς! εἰς τοῦτον τὸν τόπον, εἰς τοιαύτην κατάστασιν... ὅποια ἐντροπή... (Ὁ Ἀλφόνσος ζητεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλ' αὐτὸς τὸν σταματᾷ.) Ὁχι, διάβολε, δὲν θὰ μοῦ φύγῃς. Ἐὰν ὁ κύριος κόμης ἦναι τόσο ἀγαθὸς νὰ σέ συγχωρήσῃ, ἐγὼ δὲν λησμονῶ τὸν θυμὸν μου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τί λέγετε; ὁ κύριος κόμης μὲ συγχωρεῖ; ..

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ναί, Κύριε, ἐκεῖνος σέ συγχωρεῖ καὶ συγκατατίθεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

Ὁ κόμης τοῦ ΣΕΝΦΑΡ, ΕΛΙΖΑ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΣΕΝΦΑΡ! Στάσου ἐκεῖ! Ἐγὼ δὲν συγκατατίθεμαι παντελῶς.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ἴδου καὶ ἄλλο! ἀλλὰ δὲν μοι εἶπες πρὸ ὀλίγου;

ΣΕΝΦΑΡ. Ἀλήθεια, ἀλλὰ μετὰ τὴν συνομιλίαν τὴν ὅποιαν ἐκάμαμεν μαζύ...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Ἐκπληκτικός.) Τί ἐκάμαμεν μαζύ;

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶναι πολὺ εὐτυχὴς ὁ υἱός σου... ἄλλως τε ἤθελον τὸν κάμει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον!... Ἐν τούτοις τὸν ἀπέπεμψα.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Τὸν ἀπέπεμψας; ἀλλ' ἐὰν ἦτο ἐδῶ; (Δεικνύων τὸν Ἀλφόνσον.)

ΣΕΝΦΑΡ. Ποῦ; (Στρέφει πρὸς τὸν Ἀλφόνσον) ὁ Λονδοβίκος;

ΕΛΙΖΑ. Ναί, φίλτατε πάτερ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος.

ΣΕΝΦΑΡ. Καὶ τότε... τίς ἦτο λοιπὸν ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου; Ἐνας ἄφρων, ἕνας αὐθάδης... ὁ ὁποῖος δὲν ἤξεύρει νὰ γράψῃ οὔτε τὸ ὄνομά του.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ἐκεῖνος εἶναι ἐραστής μετεμφιεσμένος.

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶναι ἀδύνατον.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Θὰ ἦναι κανένας τυχοδιώκτης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κανένας κατάσκοπος, ὅστις ἐξήτει νὰ προδώσῃ τὰ μυστήρια τοῦ ἔθνους... πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσωμεν. (Διὰ νὰ ἀνχωρήσῃ.)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ναί, ἄς τρέξωμεν. (Ὡς ἄνω.)

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Ἐμποδίζων αὐτόν.) Μίαν σιγμήν. Ἐπιθυμῶ αἱ καταδιώξεις ν' ἀρχίσωσι μετὰ τὸ πρόγευμα, ἄλλως δὲν τρώγει πλέον. Ἀντώνιε, ὑπηρετήσατε... δὲν κινεῖσθε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἀλλ' ἀποταυθῆτε πρὸς τὸν Κύριον (δεικνύει τὸν Ἀλφόνσον) τὸν ὁποῖον ἔλαβον ὡς ἀρχιμάγειρον... αὐτὸς ἐπεφορτίσθη περὶ τούτου.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Πρὸς τὸν Ἀλφόνσον) Πῶς, ἄθλιε! Σὺ ἐτόλμησας... ἄχ! κατεστράφην! θὰ ἀποθάνω τῆς πείνης! (Στρέφει καὶ βλέπει τὸν Σουφλέ.)

ΣΚΗΝΗ Κ'.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Ἐκπεπληγμένος.) Τί βλέπω!

ΣΕΝΦΑΡ. Εἶναι ἐκεῖνος ὁ μπερμπάντης ὁ πρῶτος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁ νέος γραμματεὺς...

ΕΛΙΖΑ. Ὁ φίλος τοῦ Ἀλφόνσου!

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ὁ πρῶτον μάγειρός μου!

ΣΟΥΦΛΕ. (Μετὰ σοδαρότητος) Ὁ κύριος Σουφλέ εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Ἐψόνων τὸ μπαζούνιον.) Πῶς! σὺ εἶσαι ἡ αἰτία ὅλων τούτων τῶν ἀταξιῶν;... θέλω μὰ τὸν... (Διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ.)

ΣΟΥΦΛΕ. (Παρουσιάζων αὐτῷ τὸ πιάτον ἀτρε-
πεί.) Κτυπάτε, ἀλλὰ θὰ σωφρονισθῇτε.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Βλέπων τοὺς ἀμπελουργοὺς.)
Ἔρμ! τί εἶναι; ὁ Θεὸς ἄς μοῦ τὸ συγχω-
ρήσῃ! εἶναι ἀμπελουργοί... τὴν μπου-
κιά μου πέρνω! (Πρὸς τὸν κόμητα.) Ἦθελα
καὶ καλὰ νὰ τὸν βάλω εἰς τὴν οἰκίαν σας.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἰσὺ Ἰσὺ διὰ τοῦτο ἦλθα.

ΣΕΝΦΑΡ. (Γελῶν.) Πῶς! τὴν θέσιν αὐτὴν
ἐξήτει;

ΣΟΥΦΛΕ. Μάλιστα, κύριέ μου. Σκεφθεῖς
ὅτι ἡ κατηραμένη ἐκείνη ἐπιστολὴ τὴν
ὁποίαν δὲν ἠδυνήθην νὰ γράψω μὲ ὑστέ-
ρησε τῆς εὐνοίας σας, ἠθέλησα νὰ δοκι-
μάσω ἐὰν ἦμαι ὅλως διόλου ἀνάξιος.
Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ ὑποβάλω εἰς τὴν
νόστιμον ὀρεξίν σας τοῦτο τὸ πρᾶγμα
τῆς ἐπιδεξιότητός μου ἀποτέλεσμα, ἐκ
τοῦ ὁποίου ἐπομένως θὰ μὲ κρίνετε·
διότι καθὼς εἶπε σοφός τις, ὁ ἄνθρωπος
γνωρίζεται ἀπὸ τὰς πράξεις, καὶ ὁ μά-
γειρος ἀπὸ τὰ φαγητά!...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Καὶ τὰ κάμνει κάλλιστα,
σᾶς ἀποκρίνομαι ἐγώ.

ΣΟΥΦΛΕ. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν, κατα-
δεχθῇτε, ἐξοχώτατε, νὰ συγχωρήσετε τὴν
τόλμην μου, διότι τώρα οἱ τεχνῖται τὴν
ἔχουν ὅλοι... ὅ,τι δὲ κυρίως ἔχω ἤδη
ἀνάγκην, εἶναι ἡ συγκατάβασίς σας.
Ἐπειδὴ εἰς τὸ μαγειρεῖόν μου ἐν φύσημα
ἄρκει νὰ μοῦ σβέσῃ τὴν φωτιὰν καὶ νὰ
χύσῃ τὴν κατσαρόλαν.

(Τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΝΑΤΑΓΙΟΝ

πρὸς ἀνάμνησιν ***

Ἀκουσες ἄγρῳ γογγιτὸ στὸ κῆμα τ' ἀφρισμένο,
Στὴν ἄσπλαγχνή τὴ θάλασσα εἶδες ἀνεμοζάλη;
Ἐτοχες τὰ μεσάνυχτα σὲ πλοῖ' ἀπελπισμένο
Νὰ ἦσαι, μέσ' τὸ πῖλαγος μακρὸν ἀπ' τὸ περιγιάλι;

Ἐγνώρισες σκληρὲς βροντὲς τὸ θάρος σου νὰ
[κλέπτουν,
Νὰ σὲ θαμπόν' ἡ ἀστραπή; καὶ σὺ χωρὶς ἐλπίδα
Ν' ἀκοῦς πῶς ψεύγουν τὰ πανιά, πῶς τὰ κατάρ-
[τιστα πέφτουν,
Καὶ νᾶχες γιὰ παρηγοριά, νεκρὴ φανοῦ ἀχτίδα;

Ἀστροπελέκι σὰν ἐχθρὸ εἶδες σὲ τέτοιο βράδυ
Ἀπὸ τὰ μαῦρα σύγνεφα νὰ ψεύγῃ, νὰ πετιέται,
Καὶ φλογισμένο νὰ περνᾷ, νὰ γράφῃ στὸ σκοτάδι,
Κ' ἡ φλόγα του σὰν πυρκαγιὰ γύρω σου νὰ σκορ-
[πιάται;

Στὴν ὄρα τῆς ἀπελπισίας, σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρα,
Ποῦ ὁ Θεὸς ἠθέλησε γιὰ νὰ φανῇ προστάτης,
Ἦμουν εἰς τῆς θάλασσας τὴν ἀδίκη κατάρα·
—Ποῦ κάλλιο νὰ μὲ πέρνανε τὰ ἄγρια κύμα-
[τά της!

Νεκροὺς ψαλμοὺς χαρίζανε οἱ ἄνεμοι στὸ κύμα,
Κ' ἡ θάλασσα σὰ θάνατος εἰς στήθια μου κτυποῦσε·
Εἶδα ἀφροὺς γιὰ φέρετρο, τὰ βάθη τῆς γιὰ μνήμα,
Καὶ σὰ νεκρὸς ἐπάγωσα στὴ λύσσα ποῦ φουτοῦσε.

Νύχτα ὁ νοῦς μου ἔγινε στῆς νύχτας τῇ φοβέρα,
Σκοτάδι εἶχα λογισμό, σιμὰ τὸ φάντασμά σου...
Ἦταν σὰν ἄστρο τῆς αὐγῆς, ποῦ δείχνει τὴν ἡμέρα,
Κ' ἐνόμιζα τὸν οὐρανὸ πῶς θὰ βρισκᾷ κοντά σου...

Ἐδρεχε σὰν κατακλυσιμὸς· κ' ἐγὼ παρακαλοῦσα
Τὸν Ἠλύστη μου γιὰ νὰ σωθῶ νᾶρθω νὰ σ' ἀν-
[ταμῶσω·

Κι' ἂν ἦρθα, δὲ σ' ἀντάμωσα· στὸ χέρι ποῦ πο-
[θοῦσα.

Ἀλλοῖμνο! δὲν μπόρεσα τὸ χέρι μου ν' ἀπλώσω!

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΡΙΕΛΛΣ

Η

ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΓΕΦΥΡΑ

Μέγας καὶ πολὺς γίνεται λόγος περὶ
τῆς διεθνούς γεφύρας τὴν ὁποίαν ὁ μη-
χανικὸς Boulet προτίθεται νὰ ῥίψῃ ἐν
τῷ πορθμῷ τῆς Μάγχης μεταξὺ Ἀγγλίας
καὶ Γαλλίας.

Ἐκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ ἡ ἐπιχεί-
ρησις ἐμψυχούται.

Εἰς δὲ τῶν θερμότερων πρωτοουργῶν,
ὁ ἐν Λονδίνῳ πρέσβυς τῆς Πορτογαλ-
λίας, ὁ γηραιὸς Στρατάρχης Δουξ τῆς
Σαλδάνας μετέβη ἐσχάτως εἰς Παρι-
σίους, ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ εἰρη-
μένου μηχανικοῦ περὶ τούτου. Ἐπεσκέ-
φθη δὲ τὰ ἐργαστάσια, τὴν γέφυραν τοῦ
πορθμοῦ καὶ ἄπασαν τὴν ἀποσκευὴν
ταύτης, καὶ ἐθαύμασε τὴν στερεότητα
καὶ τὸ ἄβαρυ αὐτῆς. Εἶναι δὲ γνω-
στὸν ὅτι ὁ Στρατάρχης μετέβη εἰς Πα-